

uforklarlig i en Befolkning, som, med Rette eller Urette, kræver Handling af Rigsdagen i Øjeblikket og ser Uvirksomhed paa afgørende Punkter, men en Uvillie, som i hvert Fald er til Stede, og som altsaa giver sig Udslag i dette Krav om Nedsættelse af Rigsdagsmændenes Diæter og Formindskelse af Antallet. Der kan dog mod begge disse Krav rejses vægtige Indvendinger. Der er saaledes ingen Tvivl om, at en Nedsættelse af Antallet maa forringe Muligheden for en alsidig Interesse-Repræsentation, og den vil derfor i særlig Grad være uheldig for et Parti som det konservative Parti, der kan glæde sig ved og sætter en Ære i at have den mest alsidige Repræsentation paa Tinge, som noget Parti kan opvise. Men man kommer jo ikke udenom den Kendsgerning, at det danske Folketing sammenlignet med andre Landes folkevalgte Forsamlinger er en meget talrig Forsamling, og vi er derfor meget villige til at forhandle om dette Spørgsmaal.

Større bliver Vanskelighederne sikkert ved det andet Punkt, hvor det drejer sig om Bevarelsen af det, der blev vundet ved de sidste Valglove, Forholdstalsmæssigheden. Der maa det fra konservativ Side være et uomgængeligt Krav, at Valgloven hviler paa Retfærdighed og Ligelighed ikke blot ved Fordelingen af Mandaterne paa Grundlag af Optællingen af Stemmesedlerne efter Valget, men ogsaa og ikke mindst Ligelighed i Adgang til Indsamling af Stemmesedlerne. Man skal jo aldrig tillægge sine Modstandere uædle Motiver. Jeg tror derfor heller ikke, at Venstres Motiv til at ville vende tilbage til Enmandskredse netop skulde være, at det jo byder Partiet en betydelig Udsigt til i mange Kredse at faa en hel Mængde konservative Stemmer; det tror jeg slet ikke. Men man maa forstaa, at vi fra vor Side maa se saaledes paa det, at vi vel elsker Venstre højt, men dog ikke saa højt, at vi vil begaa Selvmord for deres Skyld, og derfor vil vi ikke gaa med til det.

Naar nu Venstre altsaa, drevet af de ædlest Motiver, ønsker en Ændring i Valgloven, opstaar imidlertid det interessante Spørgsmaal, om de da vil gennemføre denne ved Støtte fra anden Side. Det er et Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til Statsministeren, der jo under Sommerens Kampagne saa voldsomt vendte sig imod det, som Statsministeren med et meget smagfuldt Udtryk synes jeg kaldte for „Maskepi“. (*Statsministeren* [Madsen-Mygdal]: Aldrig!). Ja, det er i hvert Fald refereret saaledes, men jeg er overordentlig lykkelig ved at faa dette kraftige Dementi fra Statsministeren. Jeg

skal da ikke mere knytte Bemærkninger til Anvendelsen af dette Ord, men kun sige, at det saa forekommer mig uheldigt, at Ministeren i ham venligtsindede Blade refereres saaledes. Der bliver dog alligevel bortset fra dette Udtryk tilbage det Spørgsmaal, om Venstre vil gennemføre Valgloven i Samarbejde — som vi jo nu altsaa er enige om at kalde det — f. Eks. med Socialdemokratiet. Dette er et meget interessant Spørgsmaal, thi mod Realiteten, Samarbejdet med Socialdemokratiet, har, saa vidt jeg har forstaaet det, den højtærede Statsminister ganske utvivlsomt vendt sig med stor Styrke. Derfor retter jeg dette Spørgsmaal til den højtærede Statsminister og venter det besvaret ved denne Lejlighed.

Af de mange andre Love, som bebudedes i Trontalen — eller, som det ærede Medlem Hr. Stauning kaldte den, Aabningstalen —, skal jeg kun nævne et Par Stykker.

Vi anser det vedblivende for at være i høj Grad ønskeligt, at Landmandsbankens Forhold bringes til en endelig Klaring saa snart som muligt. Dette stod jo paa Regeringens Program i sin Tid ved Tiltrædelsen, og det staar der atter nu. Vi haaber, at det nu maa blive til Alvor. Vi staar noget uforstaaende overfor den skete Til kaldelse af Hr. Hassing-Jørgensen, hvis Skæbne — fortjent eller ufortjent, det er ikke det, det i denne Forbindelse kommer an paa — nu en Gang har været en saadan, at han ikke kan paaregne Tillid hos Offentligheden for sine bankmæssige Opgørelser. Dette er en Kendsgerning, som man gør klogt i at holde sig ganske klart for Øje, og denne Tillid til Opgørelsens Rigtighed er jo af afgørende Betydning ved den kommende Ordning. Det forekommer derfor os, at enhver Handling, der kan være svækkende i den Henseende, bør undgaaes og burde være undgaaet.

Hvad den bebudede Skattereform angaar, har vi med Glæde set, at den i Hovedsynspunkterne synes at falde sammen med Betragtninger, som man fra gammel Tid har gjort gældende fra konservativ Side, endogsaa i en saadan Grad, at man bebuder Fremsættelse af et Forslag, som i meget synes stærkt at ligne et Forslag, som fra konservativ Side blev fremsat i Fjor.

Inden jeg nu gaar over til det Spørgsmaal, som er det vigtigste, nemlig det erhvervspolitiske, vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger til de ærede Talere, som har talt paa Venstres (Hagbart Berg) og paa Socialdemokratiets (Stauning) Vegne. Først nogle Bemærkninger til den sidstnævnte, til det ærede Medlem